

201: Kâfirle Beraber Müslümana Karşı Savaşmak

Tarık Ebu Abdullah

8 Ağu, 2017

<https://ilimvecihat.com>

SORU

Es-selamu aleykum 1- Bizler akide olarak, oy kullanmayı küfür ameli olarak görüyor fakat oy kullanan halkı umumen tekfir etmiyoruz yani cehaletlerini mazur görüyoruz. Fakat meclisteki yada kolluk kuvvetlerindeki insanları umumi olarak tekfir ediyor ve onların cehaletlerini mazur görmüyoruz. Bunun sebebi nedir oy kullanan halkı umumen tekfir etmemiz gerekmez mi? Cehaletleri mazur ise meclistikilerin de cehaleti mazur olmaz mı? 2- Demokrasi için silahlanıp savaşıyan bir grup ile Şeriat için savaşıyan bir grup fiziki olarak -daha azılı kafiye karşı- birlikte hareket edebilir mi? 3- Şeriatı savunan guruplar siyaseten Demokratik ülkelere yada demokratik diğer guruplara "kardeş, dost, yanınızdayız, destekliyoruz" gibi lafızlar kullanması caiz midir? Saygılarım ile Allah sizlerden razı olsun.

CEVAP

Ve aleykumusselam ve rahmetullah. Hamd Allah'a mahsustur.

İki: Müslüman bir taife kâfir bir taifeye beraber diğer bir Müslüman taifeye karşı savaşabilir mi?

Bu özellikle şu günlerde çok ehemmiyet arz eden bir mevzu olduğu için soruda sorulmamış olsa da değinmek istiyorum.

Bu bahiste üç durum söz konusu olabilir:

Birinci durum: Kâfirle beraber adil bir Müslüman taifeye karşı savaşmak.

İkinci durum: Kâfirle beraber zalim bir Müslüman taifeye karşı savaşmak.

Üçüncü durum: Kâfirle beraber bâği olmuş Müslüman bir taifeye karşı savaşmak.

Bu durumların tafsilatına girmeden evvel esasi bir soru vardır. O da Müslüman Müslümana karşı niye savaşır? Bu aslen mümkün olmayan ve şer'an men edilmiş olan bir şeydir. Mümkün değildir çünkü Müslümanlar arasında muhabbet, uhuvvet ve velayet şer'an vaciptir. Öldürmeyi kast etmek ise (yani savaş) buna münafidir. Bu açıktır. Ve şer'an men edilmiştir çünkü Allah (celle ve âlâ) şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعْنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا

"Kim bir mü'mini kasten öldürürse cezası ebediyen kalmak üzere

cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, lanet etmiş ve ona büyük bir azap hazırlamıştır.” (en-Nisa Sûresi 93)

Asıl olan budur. Ancak üç durumda İslam şeriatı bir Müslümanın canının kast edilmesine cevaz vermiştir.

Bir: Had cezası olarak.

İki: Şevket sahibi olup şeriattan imtina ettikleri için.

Üç: Şer’i, adil idareye kıyam edip bâği oldukları için.

Bu üç hâlin İslam şeriatında varlığı kabul edildiği için şer’i hükme bağlanılmıştır ve bunun için İslam uleması bu üç durumu incelemiştir ve kâfirden yardım almanın caiz olup olmayışını tartışmıştır. Ama bunun dışında kalan hâlleri kâfiri Müslümanlara karşı destekleme babında işlemişlerdir. Ancak şöyle bir tafsilattan bahsetmek mümkündür: Müslümana karşı savaşan kâfirle beraber Müslümana karşı savaşmak. Bu aşağıda gelecek üzere icma ile İslam’dan çıkaran büyük küfürdür. Veya Müslüman bir fırkaya karşı savaşırken kâfirden yardım almak. Bu durum ulema arsında ihtilaflıdır.

Bir diğer mesele de şudur: Bu mevzuda beraberlikte tafsilat yoktur. Her türlü yardım kâfiri Müslümana karşı savaşta desteklemeye girer. İster kâfirin ordusuna dahil olsun veya müstakil ama koordineli olsun veya silah ile veya can ile veya mal ile veya fikir ile veya kalem ile veya dua ve kalp ile. Her hâlde kâfiri Müslümana karşı savaşta desteklemeye dahil olur.

Bundan sonra, bu bahiste üç durum söz konusu olabilir dedik:

Birinci durum: Kâfirle beraber adil bir Müslüman taifeye karşı savaşmak.

İkinci durum: Kâfirle beraber zalim bir Müslüman taifeye karşı savaşmak.

Üçüncü durum: Kâfirle beraber bâği olmuş Müslüman bir taifeye karşı savaşmak.

Birinci durum: Kâfirle beraber adil bir Müslüman taifeye karşı savaşmak.

Bu durumda iki hâl mümkündür:

Birinci hâl: Kâfirin savaştığı adil bir Müslüman taifeye karşı kâfirle beraber savaşmak. Bu icma ile İslam’dan çıkaran büyük küfürdür. İster kâfirin ordusuna dahil olsun veya müstakil ama koordineli olsun veya silah ile veya

can ile veya dil ile veya mal ile veya fikir ile veya kalem ile veya dua ve kalp ile yardımcı olsun. Her halde yardım eden kâfir olur.

Ebu Muhammed ibn-i Hazm (rahimehullah) şöyle der: “Sahih olan مَنْ يَتَوَلَّاهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ **"Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır"** kavlinin zahirine göre olması ve böyle yapanın kâfirlerden bir kâfir olmasıdır. Bu hak olandır. Bunda iki Müslüman dahi ihtilaf etmez.”

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan (rahimehumullah) şöyle diyor: “Onlara (kâfirlere) yardımcı olanların veya onları İslam beldelerine sokanların veya onları övenlerin veya onları İslam ehlinde daha adil gören ve onların topraklarında, onların arasında ve onların idaresi altında yaşamayı tercih eden ve onların üstünlüğünü isteyenlerin hâli nicedir? Bu ittifak ile apaçık irtidattır.”

Ve Şeyh Abdullah bin Süleyman bin Humeyd (rahimehullah) şöyle diyor: “Ulema (rahimehumullah) tevelli ile muvalat arasındaki farkı şöyle beyan etmişlerdir: Muvalat, kâfirlere ve dinlerine karşı beraatı izhar etmekle beraber onlara yumuşak sözle konuşmak gibi, onlara tebessüm etmek gibi ve buna benzer basit davranışlardır. Böyle davranan büyük günahlardan bir günah üzeredir ve tehlikededir. Tevelli ise onları (kâfirleri) yüceltmek, onları övmek, onları desteklemek ve Müslümanlara karşı yardım etmek, onlarla içli dışlı olup beraatı izhar etmemektir. Böyle yapan mürteddir ve hakkında mürted hükümleri icra edilir. Buna Kitab, Sünnet ve uyulan ümmetin icması delalet etmektedir.”

Şeyh Süleyman bin Nâsır el-Ulvan (hafızahullah) şöyle diyor: “Herhangi bir çeşit destekle kâfirleri Müslümanlara karşı desteklemek nifaktır ve dinden irtidattır. Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Münafıklara kendileri için can yakıcı bir azap olduğu müjdesini ver! Onlar mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edindiler. İzzeti onların yanında mı arıyorlar? Gerçekten izzet bütünüyle Allah'ındır.”** Ve şöyle buyuruyor: **“Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır”** yani onlar gibi kâfirdir. İlim ehli bu hususta ihtilaf etmez.”

Ve şöyle diyor: “Muhakkak doğru olan şu ki Müslümanlara karşı kâfire yardım edenin İslam'ın nakızlarından birini işlediği hususunda Müslümanlar ittifak etmiştir.”

Ve şöyle diyor: “Birçok ilim ehli Müslümanlara karşı kâfirleri desteklemenin, onlara can ve mal ile yardım etmenin ve el veya dil ile onları müdafaa etmenin küfür ve İslam'dan irtidat olduğu hususunda icma var olduğunu söylemişlerdir.”

Şeyh Ali bin Hudaýr (hafızahullah) şöyle diyor: “Kâfiri destekleme meselesini en çok araştırmış olanlar Necidli davet imamlarıdır (rahimehumullah). Onlar bu eylemi millettten çıkaran küfür, nifak ve riddet olarak görüyorlar. Hak olan da budur. Kur’an’ın, Sünnetin ve icmanın delalet ettiği budur.”

Şeyh Abdulaziz bin Bâz (rahimehullah) şöyle diyor: “Kim kâfirleri yardımın herhangi bir çeşidiyle Müslümanlara karşı desteklerse onlar gibi kâfir olacağı hususta İslam uleması icma etmiştir.”

Sonra, eskilerden ve yenilerden bütün ilim ehli bu hususta aynı şeyi söylemişlerdir:

İbn-i Hazm (rahimehullah) şöyle der: “Kim kendi isteği ile küfür ve harp diyarına ilhak eder ve bitişik olan Müslümanlara karşı savaşırsa, bu yaptığı sebebiyle mürted olur. Hakkında mürted hükümlerin tümü icra edilir. Mümkün olduğunda öldürülür, malı mübah olur, nikâhı fesh olur ve bütün diğer mürted hükümleri hakkında icra edilir.”

Ve şöyle diyor: “Eğer muharip bir kâfir İslam beldelerinden bir beldeye galip gelse ve Müslümanları kendi hâlleri üzere (dinleri üzere) bıraksa ama beldeyi sadece kendisi tutsa, oraya sadece kendisi hâkim olsa ve İslam’dan gayri bir din ilan etse o zaman orada onunla beraber kalanlar ve ona yardımcı olanlar Müslüman olduklarını iddia etseler dahi kâfir olurlar.”

Ve şöyle diyor: “Ve eğer orada (küfür diyarında) Müslümanlara karşı savaşır ve kâfirlere herhangi bir hizmetle veya yazıyla yardım ederse kâfirdir. Velez ki orada dünyalık bir menfaat için de olsa. Böylece onların altında bir zimmi gibidir. Müslümanların arasına ve beldelerine katılmaya muktedir olmasına rağmen küfürden uzaklaşmıyor. Bundan ötürü onun için bir mazeret göremiyorum.”

İmam ibn-i Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “Kim Tatarların (Moğolların) ordusuna katılır ve onlara ilhak ederse irtidat etmiştir ve canı ve malı helal olmuştur.”

Ve şöyle diyor: “Orduda emirlerden olsun veya olmasın her kim onlara, yani Tatarlara (Moğollara) katılırsa hükmü onların hükmüyle aynıdır. Ve onların kişinin İslam şeriatından irtidat etmesini sağlayacak ölçüde İslam şeriatından irtidatları vardır. Selef zekât vermekten imtina edenleri oruç tutmalarına, namaz kılmalarına ve Müslümanlara karşı savaşmamalarına rağmen mürted saymışlardır. Pekâlâ, Allah’ın ve Rasûlün düşmanlarıyla beraber Müslümanlara karşı savaşanların durumu nasıl olur? Özellikle şu vaziyette ki Allah korusun şayet bu Allah’ın ve Rasûlün düşmanları, Allah’a ve Rasûle karşı haddi

aşanlar, Allah ve Rasûle karşı savaş açmış olanlar (Moğollar) Şam ve Mısır diyarını istila etseler İslam dininin zevaline ve şeriatın yok olmasına sebep olurlar. (Bu durumda bunlarla beraber Müslümanlara karşı savaşanların durumları nasıl olur acaba?)”

Ebu'l Abbas bin Zekri et-Tilimsâni (rahimehullah)'a Mağrip'te bazı işlerinde Hristiyanlarla karışmış olan bazı kabilelerin hükmü soruldu. Şöyle ki aralarında öyle bir muhabbet oluşmuş ki Müslümanlar o Hristiyanlara saldırmak isteseler haber veriyorlar ve bazen Hristiyanlarla beraber Müslümanlara karşı savaşıyorlar. O da şöyle cevap verdi: *“Tavsif edilmiş olan o kavme karşı savaşmak dost edinmiş oldukları kâfirlere karşı savaşmak gibi vaciptir. Kim kâfirleri dost edinirse onlardandır.”*

Ebu'l Hasan el-Ensari (rahimehullah)'a Hristiyanların arasında yaşayanların hükmü sorulduğunda üç sınıftan bahseder ve sonra şöyle der: *“Üçüncü sınıfa gelince o ne kadar kötü bir sınıftır. Çünkü dinlerini ve dünyalarını kaybetmişlerdir. Mevla'nın emrine muhalefet etmişlerdir ve büyük azaba müstahaktırlar. Meşhur olan görüşe göre Müslümanlara karşı casusluk yapanların kanı mübahtır ve öldürülürler. Öldüren de ecir sahibi olur. Ama Hristiyanların ordusunda gelen ve Müslümanlara karşı silah çekenlere gelince bunlar dinden çıkmıştır, canları ve malları Hristiyanların canları ve mallarıyla hükümde aynıdır.”*

İmam Muhammed bin Abdulvehhab (rahimehullah) İslam'ı bozan nakızlar arasında sekizinci olarak şunu sayar: *“Müşrikleri desteklemek ve Müslümanlara karşı onlara yardım etmek. Delili Allah-u Teâlâ'nın şu kavlidir: **“Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu hidayet etmez.”***

Şeyh Hamd bin Atîk (rahimehullah) şöyle diyor: *“Daha evvel geçtiği gibi müşrikleri desteklemek, onlara Müslümanların açıklarını göstermek veya onları dil ile savunmak veya hâllerinden razı olmak, tüm bunlar ikrah hâli müstesna kişiyi küfre sokan davranışlardır. Böyle yapan kâfirlere buğzetse ve Müslümanları sevse de mürted olur.”*

Muhammed Kemal bin Mustafa et-Trablusi (rahimehullah)'a şöyle soruluyor: *“Bir beldeyi kâfirler istila ettiler ve hâkim oldular. Bazı kabileler ve aşiretler de onlara katıldı ve onlarla beraber Müslümanlara karşı savaşmaya ve mallarını gasp etmeye başladılar. Kâfirlere akıl veriyorlar ve Müslümanlara eziyetlerinde onlara yardımcı oluyorlar. Bunların Müslümanlara zararları kâfirlerden daha büyük oldu. Bunların bu hâlde hükümleri nedir? O da şöyle cevap veriyor: ... Zahir olan bunları öldürmekte ve bunların mallarını almakta*

hükümleri aynı kâfirlerden harbi olanların hükmü gibi olmasıdır.”

Şeyh Abdullah es-Sa'd (hafizahullah) şöyle der: *“Her Müslüman bilsin ki Allah'ın dostlarına karşı Allah'ın düşmanlarıyla yardımlaşmak ve onları desteklemek İslam dinini bozan nakızlardandır. Rabbimizin kitabı ve sallallahu aleyhi ve sellem'in Sünneti buna delildir. Ve bu hususu ilim ehli kesin ifade etmiştir.”*

Evet! Muhterem kardeşim, adil Müslümana karşı savaşılan kâfiri destek çeşitlerinden herhangi biriyle desteklemenin İslam'ın aslına zıt ve bozucu olduğu en açık ve net meselelerdendir. Buna aslında delil getirmeye dahi ihtiyaç yoktur. Ama gel gör ki zamanımızın cehmi murcisi bu meselenin ihtilafı bir mesele olduğunu iddia eder. Hâlbuki hiçbir âlim bu amelin küfür ve riddet olduğunda ihtilaf etmemiştir. Bu mevzuda ihtilaf ettikleri hususlar var. Bu inşallah birazdan gelecek. Lâkin adil Müslümana (ki her Müslümanda asıl olan adil olmasıdır) karşı savaşılan kâfiri desteklemenin küfür ve riddet olduğunda asla ihtilaf etmemişlerdir. Yukarıda değişik zamanlarda yaşamış ve hâlen yaşayan bazı âlimlerin sözlerini aktardım. Zaman ve yer müsaade etmiş olsaydı bu sözlerin aynısının bir katını ve bir katını daha başka âlimlerden aktarabilirdim. Hatta mesele o kadar açıktır ki söz konusu hâlde (yani kâfirin savaştığı adil bir Müslüman taifeye karşı kâfirle beraber savaşma halinde) ulema cehaleti ve tevili mazeret kabul etmemişlerdir.

Şeyh Ahmed Şâkir (rahimehullah) şöyle der: *“Herhangi bir şekilde İngilizlerle (Müslümanlara karşı) yardımlaşmak, az olsun çok olsun, koyu riddet ve apaçık küfürdür. Bunda mazeret kabul edilmez. Bu hususta tevil fayda vermez (onu riddet hükmünden kurtarmaz). Böyle yapanı ne ahmak milliyetçiliği ne mufsit siyaseti ve ne ikiyüzlülüğü hükümden kurtarmaz. Yardımlaşan ister bir fert olsun veya bir hükümet olsun veya önderler olsun. Hepsi küfür ve riddet hükmünde aynıdır. Sadece bilmeyen ve hata yapan müstesnadır. Hâlini anlar, tevbe eder ve mü'minlerin yolunu tutarsa umulur ki Allah tevbesini kabul buyurur. Tabii ki kalbini Allah'a halis kılarak tevbe ederse, yoksa siyaset için veya insanlar için değil.”*

Ve Şeyh Ali bin Hudayr (Rabbim onu korusun ve Âli Suud'un esaretinden kurtarsın) bu hâlde cehalet ve tevil mazeret olmayacağını et-Tibyan kitabına yazdığı mukaddimede izah etmiştir. Tafsilat için dileyen oraya müracaat edebilir. Ben burada sadece zübdesini zikredeceğim inşaAllah.

Şeyh (hafizahullah) ulemadan naklettiği bazı sözlere taliken şöyle diyor: *“Kâfirlere buğz edip onlara düşmanlık etmek ve Müslümanları desteklemek tevhidi meselelerdendir. Buna zıt olan Tevhidi bozar. İbn-i Teymiyye'nin*

dediği gibi bu hususta cehalet ve tevil mazeret olmaz... Kâfirleri Müslümanlara karşı desteklemek Kelime-i Şهادete aykırıdır. Dolayısıyla cehalet ve tevil mazeret olmaz. Tevil cehaletin bir feridir... Kâfirleri Müslümanlara karşı desteklemek tağuta iman etmektir. Bu da Allah'a imana aykırıdır."

Şeyh Abdurrahman bin Hasan (rahimehullah)'ın "Tevhid ehlinin tevhidi ancak şirk ehlinen uzaklaşması ve düşman olmasıyla tam olur" sözünü getirdikten sonra Şeyh Ali bin Hdayr (hafizahullah) şöyle diyor: "Kâfirlerle beraber savaşan onlardan uzaklaşmamıştır ve isimde onlara ilhak edilir. Dolayısıyla kim Hristiyanlara destek olur ve onlara yardım ederse onlardandır. Çünkü onlara buğz etmemiştir ve düşmanlık göstermemiştir. Bilakis zahir olan onları desteklemek istemiş olmasıdır. Bunun için onlara yardım etmiştir. Bu meselede ikrah altında olan dahi mazeretli değilken, Müslümanların arasında yaşayan tevilci ve cahil nasıl mazeretli olur!"

Sonra şöyle diyor: "Destek vermek Tevhidin asıllarındandır, Millet-i İbrahim'in, tağutu inkâr etmek ve ondan beri olmanın en büyük asıllarındandır. Millet-i İbrahim kâfirlere buğz etmek ve düşman olmaktır. Müslümanlara karşı kâfirleri desteklemek ve yardım etmek şu iki tehlikeli şeye delalet ediyor: Birincisi, Müslümanlara karşı dostluğun bitmiş olmasına delalet ediyor. Çünkü onlara karşı yardımcı oluyor. Müslümanların öldürülmesine, kırılmasına ve zelil olmasına yardımcı oluyor. Ve ikincisi, kâfirlere karşı beraatin bitmiş olmasına delalet ediyor. Zira kâfirler Müslümanlara musallat olacaklar ve Müslümanlar zelil olacaklar. Buna rağmen onlara yardım etmesi onlara dost olmuş olmasına, onları tazim etmesine ve yüceltmesine delildir. Böylece kâfiri destekleyende bu iki asıl yıkılmıştır. Ve bu iki asılda cehalet ve tevil mazeret değildir."

Muasır cehmilerin bu meselede ortaya attıkları bir diğer batıl şüphe kâfirleri Müslümanlara karşı desteklemenin küfür olması için kâfirin dinini severek ve razı olarak desteklemelerini şart koşmalarıdır. Yukarıda yaptığım nakillerin hepsinde görebildiğin gibi hiçbir âlim böyle bir şart getirmemiştir. Bilakis mücerret destek verme amelinin kendisine küfür hükmünü vermişlerdir. Zira Şeyh Ali bin Hdayr (hafizahullah)'ın yukarıdaki tahlilinden anlayabildiğin gibi kâfiri Müslümana karşı desteklemek eylemi kendi zatında zaten kâfire ve dinine karşı muhabbete delalet ediyor.

Bu hususta Şeyh Süleyman el-Ulvân (hafizahullah) şöyle diyor: "Müslümanlara karşı kâfirleri destekleme hususunda son derece dikkatli olmalısınız. Hangi şekilde ve vesileyle olursa olsun. Bu tevellidir, küfür, nifak, kalp hastalığı ve fisktır. Kâfirleri desteklerken dinlerini sevmek ve razı olmak küfür olması için

*şart değildir. Bu zayıf bir görüştür. Çünkü kâfirlerin dinini sevmek ve razı olmak, Müslümanlara karşı desteklemese de kendi başına büyük küfürdür. Bu küfrün diğer bir dayanağıdır. Destekleyen İslam dinini sevdiğini ve kâfirlere buğz ettiğini iddia etse de (kâfir olur). Zira kâfirlerin birçoğu dini sevmediklerinden ve buğz ettiklerinden ötürü hakkı terk edenler değiller bilakis dünya tamahı ve liderlik arzusu gibi şeyleri dine tercih ediyorlar. Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Bu böyledir çünkü onlara dünya hayatı ahiretten daha sevimli geldi. Kuşkusuz ki Allah kâfirler topluluğunu hidayet etmez.”***

Bu hâlin vakıamızdan bir misali şudur: Şu zamanda mevcut şartlara göre her kim canı ile veya malı ile veya dili ile veya fikri ile veya kalbi ile el-Kaide'ye, Taliban'a veya Cephetu Fethi's-Şam'a karşı Amerika'yı, Avrupa'yı veya Rusya'yı destekliyorsa kâfirdir, mürteddir. Canı ve malı helaldir.

İkinci hâl: Müslüman bir taifenin diğer Müslüman bir taifeye karşı savaşırken kâfirden yardım alması. Bu hâlde iki durum vardır:

Bir: Müslümanların kâfirlerin idaresi altına girmeleri ve kâfirlerin talimatları ve tevcihatları ile diğer Müslüman taifeye karşı savaşmaları. Bu İslam'dan çıkaran büyük küfürdür.

İki: Kâfirlerin idaresi altına girmeden bilakis kâfirlerin Müslümanların idaresi altına girerek yardım etmeleri veya savaşmaları. Bu sahibini helaka götürecek büyük bir günahdır lâkin İslam'dan çıkaran büyük küfür değildir.

İbn-i Hazm (rahimehullah) şöyle diyor: *“Savaş ehli Müslümanlardan kim hamiyeti sebebiyle harbi müşriklerden yardım alarak kendisine karşı koyan Müslümanlarla savaşırsa veya mallarına veya ırzlarına el uzatırsa ve bununla beraber üstünlük de onunsa, yani kâfir ona tabiyse, o zaman her ne kadar bundan ötürü o helak edici bir fısk içinde olsa da kâfir olmaz. Çünkü Kur'an ve icmaya göre küfrünü gerektirecek bir şey yapmamıştır. Lâkin kâfir ona hâkim ise o zaman yaptığından ötürü kâfir olur. Ve eğer ikisi de müsaviyse, birinin hükmü diğeri üzerinde işlemiyorsa o zaman bana göre kâfir olmaz.”*

İkinci durum: Kâfirle beraber zalim bir Müslüman taifeye karşı savaşmak.

Evvela, bu bahiste muteber olan zulüm İslam şariatının zulüm dediğidir. Kâfir ülkeler ve beşeri kanunların, adetlerin ve örflerin zulüm dediği değildir. Zulüm ise en basit tarifiyle İslam dinine muhalif olan her şeydir. Dolayısıyla küfür dünyasında zulüm olarak algılanan bir şey bize göre de zulüm olma zorunda

değildir. Ancak şeriata muhalif olanlar zulümdür. Buna dikkat edilmelidir.

Sonra bu bahiste de iki hâl vardır:

Birinci hâl: Kâfirin savaştığı zalim bir Müslüman taifeye karşı kâfirle beraber savaşmak.

Kâfirin savaştığı zalim de olsa Müslüman bir fırkaya karşı kâfiri desteklemesi büyük küfürdür. Zira zulüm vasfı İslam'ı düşürmez ve dolayısıyla İslam velayeti bakidir. Ayrıca kâfiri desteklemesiyle onun hâkimiyetini ve gücünü artırmaktadır. Özellikle kâfir kendisine yapılmış bir zulümden ötürü savaşan değil de evvelinden de İslam ve Müslümanlara karşı savaşan birisiyse. Bu durumda destek vermek büyük küfürdür. Zira zalim Müslümana karşı savaşın gayesi zulmün def edilmesidir. Zalimi yok etmek değil. Zalim Müslümandır. Ve Müslümanın canı, malı ve ırzı Müslümana haramdır. Kâfir ise aslen Müslümanın canını ve malını kendisine kast etmeyi din edinmiştir. Dolayısıyla kâfirin gayesi zulmü bertaraf etmek değil Müslümanı öldürmektir.

Şayet Müslüman bir taife kâfire İslam şeriatının itiraf ettiği bir zulüm işlemişse o zaman diğer Müslümanlar bu taifeyi şeriatın emrettiği surette ıslah etmeliler. Şayet buna muktedir değillerse güçleri yettiği ve mümkün olduğu kadar nasihat etmekle mükellef olurlar. Ama saldırgan kâfire destek olup zalim de olsalar Müslümanlara karşı savaşmaları asla caiz olmaz. Bu İslam'dan çıkaran büyük küfürdür. Ancak bu durumda tevil şüphesi var olduğundan ötürü küfür hükmünün faile inzal edilmesi için beyan şart olur. Zira şeriatın itiraf ettiği zulmü def etmek için kâfirle beraber savaşmış olması şer'an müselleme (inkâr edilemeyen, karşı çıkılmayan) bir tevildir. Elbette işlenen zulüm şeriata göre ancak savaş yoluyla veya netice vermemiş ıslah çabalarından sonra ancak savaş yoluyla def edilmesi mümkün bir zulüm olması gerekir.

Şayet bir Müslüman taife diğer bir Müslüman taifeye zulüm etse ve zulüm edilen Müslümanlar saldıran kâfirlere katılarak zalim Müslüman taifeye karşı savaşsalar, bu durum da büyük küfür olur. Ancak bir önceki meselede olduğu gibi tevil şüphesinden ötürü küfür hükmünü faile inzal etmek için beyan şart olur. Zira zulmü kendi nefislerinden def etmek için kâfire katılarak savaşmış olmaları veya intikam almak için katılmış olmaları şer'an müselleme bir tevildir.

Bu hâlin vakıamızdan bir misali şudur: Şu günlerde Hilafet Cemaatine karşı Türkiye Silahlı Kuvvetleri komutanlığı altında yürütülen Fırat Kalkanı Operasyonu'na katılmak İslam'dan çıkaran büyük küfürdür. Laik Türkiye ordusunun komutası altında isteyerek savaşanlar veya laik Türkiye'nin Suriye'de ki amaçlarını destekleyerek savaşanlar

veya Hilafet Cemaatine karşı Türkiye'nin ve diğer batı ülkelerin savaşmaları adaletin gereği haklarıdır diyerek savaşanlar kâfirdir, mürteddir. Hilafet Cemaatinin zulmünü def etmek için veya Hilafet Cemaatinden gördüğü zulmün intikamını almak için savaşanların ameli küfürdür. Lakin tevilleri şer'an müsellemler olduğu için küfür hükmünün inzal edilmesi için önce meselenin beyan edilmesi gerekir.

İkinci hâl: Müslüman bir taifenin diğer zalim bir Müslüman taifeye karşı savaşırken kâfirden yardım alması.

Burada da yine iki hâl vardır:

Kâfirlerin idaresi altına girerek zalim Müslüman taifeye karşı savaşmaları. Bu yukarıda zikri geçen birinci hâlin aynısıdır.

Kâfirin idaresi altına girmeden bilakis kâfirlerin Müslümanların idaresi altında zalim Müslüman taifeye karşı savaşmaları. Bu haramdır. Her ne kadar haramlık adil bir Müslüman taifeye karşı savaşta yardım almak kadar olmasa da yine de haramlık söz konusudur zira zalim de olsa Müslüman kardeşlerinin aleyhine kâfirlere yol vermiştir. Allah (celle ve âlâ) şöyle buyuruyor:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

“Allah mü'minlerin aleyhine kâfirlere asla yol vermeyecektir.” (en-Nisa Sûresi 141)

Bu hâlin vakıamızdan bir misali şudur: Suriye'de zaman zaman Ceyşu'l-Hur'a bağlı bazı Müslüman ketibelerin veya Feylaku's-Şam gibi cemaatlerin Hilafet Cemaatine karşı sürdürdükleri savaşta destek olarak Türkiye'den silah ve benzeri askeri malzemeyi almaları haramdır.

Üçüncü durum: Kâfirle beraber bâği olmuş Müslüman bir taifeye karşı savaşmak.

Bu durumda bizim için evvelkilerin aynısıdır. Ancak şu var ki bu durumda ulema ihtilaf etmiştir ve bazıları kâfirden yardım alarak bâğilere karşı savaşmaya cevaz vermiştir. Lâkin cevaz için Müslümanların üstün olmalarını, yani komuta Müslümanların elinde ve yardım alınan kâfirlerin Müslümanlara tabi olmalarını şart koşmuşlardır. Aksi takdirde cevaz vermemişlerdir.

Es-Serahsi (rahimehullah) şöyle der: “Bâğiler adalet ehline galip gelseler, o kadar ki şirk diyarına sığınmaya mecbur kalsalar, yine de müşriklerle beraber

bâğilere karşı savaşmaları helal olmaz. Çünkü müşriklerin hükmü üstün olandır. Eğer müşriklerin hükmü hâkim olaksa Müslümanlardan bâği olanlara karşı şirk ehlinden yardım almaları helal olmaz. Ama eğer adalet ehlinin hükmü galip ise o zaman haricilere (bâğilere) karşı bâği bir topluluktan veya zimmet ehlinden yardım almalarında bir beis yoktur. Çünkü dini aziz kılmak için savaşıyorlar. Onlardan (diğer bâği bir taifeden) veya zimmîlerden bâğilere karşı yardım almaları onlara karşı köpeklerden istifade etmeleri gibidir.”

Lâkin mevzuda racih ve doğru olan bâğilere karşı kâfirlerden yardım almanın caiz olmamasıdır. Bu cumhur ulemanın mezhebidir.

Ebu'l Hasan el-Mâverdi (rahimehullah) şöyle diyor: “Ahitli kâfirlerden ve zimmîlerden bâğilere karşı savaşta yardım almak hiçbir surette caiz değildir. Zira Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Allah mü'minlerin aleyhine kâfirlere asla yol vermeyecektir.”** Ve Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: **“İslam üstündür ona hiçbir şey üstün gelmez.”**

Bu ihtilafın konumuza etkisi şöyle oluyor:

Birinci hâl: Kâfirin savaştığı bâği bir Müslüman taifeye karşı kâfirle beraber savaşmak.

Bu durumun hakikati yoktur. Çünkü bâğiler meşru ve adil imama (halifeye) karşı silahla kıyam edenlerdir. Bunun için Hüseyin (radiyallahu anhu) ve beraberindekiler ne ıstılahen ve ne de hakikaten bâğiler olarak addedilmezler. Dolayısıyla bâği bir taifenin varlığı için meşru ve adil bir halifenin varlığı şarttır. Meşru ve adil bir hilafetin ise asli kâfirin, müşrikin veya mürtedin komutası altına girmesi mümkün değil ve şer'an caiz değildir. Bilakis bu hilafetin nakızlarındandır. Böyle bir durumda hilafet meşruiyetini yitirir ve kıyam vacip olur.

Dolayısıyla bu bahsi işleyen âlimler beraberliği daima istiane (yardım almak) manasında işlemişlerdir ve istianeyi de ahitli kâfirler veya zimmîlerle tahdid etmişlerdir.

İkinci hâl: Müslüman bir taifenin bâği bir Müslüman taifeye karşı savaşırken kâfirden yardım alması.

Bu husus ulema arasında ihtilafli olan husustur. Hanefi uleması Müslümanların hâkim olma şartıyla ahitli veya zimmîlerden yardım almaya cevaz vermişlerdir. Ancak ekser ulema buna kati surette cevaz vermemiştir. Zira bâğilere karşı savaşın gayesi onları tekrar itaate sokmaktır. Buna ilaveten

bâğinin malı ve ırzı helal değildir. Savaş alanından kaçtığı takdirde arkasından gitmek caiz değildir. Yaralıların tedavisi gereklidir. Ve buna benzer kâfirin riayet etmeyeceği hususlar vardır. Zira kâfirin kastı onu öldürmektir.

Bu hâlin vakıamızda bir misali yoktur. Zira zamanımızda bâği bir taife yoktur. Zamanımızda Hilafet Cemaatine karşı savaşın bâğilere karşı savaş olduğunu söyleyen ve buna binaen cevaz veren âlimlerin sözlerine dayanarak kâfirle beraberliğe cevaz verenler iki yönden ümmeti aldatıyorlar: Birincisi, meşru ve adil halifeyi bize gösterebilirler ki Hilafet Cemaatini bâği kabul edelim. İkincisi, cevaz veren âlimler ahitli kâfirlerden veya zimmîlerden faydalanmaya cevaz vermişlerdir. İslam ve Müslümanlara karşı savaşan harbi kâfirlerin komutası altına girmeye değil.